

VOLGT DE BESCHIKKING:

De burgerlijke rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Hasselt, vijfde kamer.

GELET OP:

-het inleidend verzoekschrift d.d. 17.03.2006 ertoe strekkende het echtscheidingsvonnis gewezen tussen verzoogster en de Heer [REDACTED] door de derde Familierechtbank te FATIH (TURKIJE) op 11 oktober 2005 in BELGIE te erkennen;

-de stukken van verzoekster, meer bepaald een getuigschrift van woonst op naam van verzoekster, een attest van nationaliteit op naam van de Heer [REDACTED], een getuigschrift van woonst op naam van de Heer [REDACTED], een uittreksel van de te erkennen beslissing, een attest van kracht van gewijsde sedert 21.10.2005 ingevolge het niet-hoger beroep door de partijen, de weigeringsbeslissing d.d. 21.02.2006 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad LEOPOLDSBURG om van het Turkse echtscheidingsvonnis melding te maken in de registers van de burgerlijke stand, en een attest van de hoofdgriffier van deze rechtbank van 27.09.2006;

-het schriftelijk ongunstig advies van het Openbaar Ministerie van 01.08.2006, neergelegd ter griffie op 02.08.2006.

De vordering strekt tot erkenning in BELGIE van het vonnis, gewezen op vordering van huidige verzoekster op 11.10.2005 door de derde Familierechtbank te FATIH (TURKIJE), waarbij de echtscheiding tussen verzoekster en de Heer [REDACTED] werd uitgesproken.

Deze rechtbank is bevoegd om van de vordering kennis te nemen (art. 23 §2 Wb.I.P.R.), de vordering is op regelmatige wijze ingeleid (art. 23 §3 Wb.I.P.R.), en zij is ontvankelijk.

Na kennisname van de inhoud van het oorspronkelijke negatieve advies van het Openbaar Ministerie, werden door verzoekster bijkomende stukken bijgebracht.

Ter zitting van 03.10.2006 werd vervolgens door de Heer L. MUYLDERMANS, substituut-Procureur des Konings, een gunstig mondeling advies verleend.

De door verzoekster bijgebrachte stukken voldoen aan de bepalingen van het Belgische Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (-dat toepassing geniet bij gebreke aan een internationaal verdrag), meer bepaald de artikelen 24 en 25 ervan, zodat op het verzoek tot erkenning van het buitenlandse vonnis kan worden ingegaan.

De stad LEOPOLDSBURG weigert het Turkse echtscheidingsvonnis te erkennen, en voert met toepassing van art. 25 §1, 7^e Wb. I.P.R. als grond van weigering voor de erkenning aan dat de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om van de echtscheidingsvordering tussen verzoeker en zijn echtgenote kennis te nemen, overeenkomstig art. 42 van hetzelfde wetboek.

De internationale rechtsmacht van de Belgische rechtbanken, zoals deze inzake echtscheiding voortvloeit uit de bepalingen van de artikelen 5, 11 en 42 van het Belgische Wb.I.P.R., impliceert evenwel niet dat enkel de Belgische rechters, op grond van een exclusieve bevoegdheid, op regelmatige wijze van de betwisting kennis kunnen nemen, en sluit derhalve niet uit dat ook een buitenlandse rechtbank krachtens haar nationale bepalingen van internationale rechtsmacht op regelmatige wijze van het geding kan worden gevat.

De wetgever heeft met de invoering in het Wb. I.P.R. van zowel algemene als bijkomende bijzondere bevoegdheidsgronden alleen een zo ruim mogelijke rechtsmacht willen geven aan de Belgische rechters, zonder echter dat hun rechtsmacht als exclusief kan worden aanzien.

De ruime regels van internationale rechtsmacht bieden de mogelijkheid, niet de verplichting, aan de rechtsonderhorige om de Belgische rechter te vatten; men heeft willen vermijden dat een partij zich tot een buitenlandse rechter zou moeten wenden, met alle praktische en andere moeilijkheden van dien.

In het andere geval zouden de regels inzake internationale aanhangigheid, zoals zij thans van toepassing zijn, geen enkele zin hebben.

Ten overvloede merkt de rechtbank op dat door verzoekster geenszins een louter fictieve band werd geschapen met de buitenlandse rechtsmacht om aan de Belgische wetten te ontsnappen, nu er wel degelijk een voldoende nauwe aanknoping met TURKIJE voorhanden is.

De Turkse rechter heeft zijn internationale rechtsmacht in de te erkennen beslissing niet op uitdrukkelijke wijze onderzocht, doch er dient opgemerkt te worden dat beide partijen in TURKIJE geboren zijn en er tevens gehuwd zijn op 22.08.1989, dat verweerder nog steeds de Turkse nationaliteit heeft en dat hij sedert 12.07.2005 uit ons land is afgeschreven naar TURKIJE, waar hij thans in ISTANBUL woont samen met de twee minderjarige kinderen der partijen.

Door niets is aangetoond dat verzoekster op gesimuleerde wijze de Turkse rechter heeft opgezocht, teneinde op een of andere wijze de Belgische voorschriften te ontduiken of te bekomen wat in BELGIE onmogelijk zou zijn.

De uitspraak van de echtscheiding geschiedde op grond van art. 166 van het Turkse Burgerlijk Wetboek, in werking getreden op 01.01.2002, met name omwille van de duurzame ontwrichting van het huwelijk, hetgeen een gezamenlijk verzoek tot echtscheiding, minstens de instemming van de verweerder met het verzoek van de eiser, vergt.

De Turkse echtscheiding op grond van duurzame ontwrichting van het huwelijk impliceert tevens dat de rechter van beide echtgenoten heeft moeten vernemen dat zij uit vrije wil tot de echtscheiding hebben besloten, na een huwelijk dat minstens één jaar heeft geduurd, en dat de rechter de regeling door de echtgenoten van de financiële gevolgen van de echtscheiding en van de gevolgen voor de kinderen, passend heeft geacht.

Nu verzoekster en de Heer [REDACTED] gehuwd zijn op 22.08.1989, en zij een door de rechtbank bekrachtigde regeling hebben getroffen omtrent hun goederen en hun minderjarige kinderen, had verzoekster even snel en eenvoudig een echtscheiding door onderlinge toestemming voor de Belgische rechtbanken kunnen bekomen.

Er dient derhalve besloten te worden dat géén der weigeringsgronden die betrekking hebben op de inhoud van de Turkse beslissing en op de inachtnaam van bepalingen van procedurale aard, opgesomd in art. 25 §1 Wb. I.P.R., in het voorliggende geval voorhanden zijn.

Het verzoek tot erkenning is bijgevolg gegrond.

De voorschriften van de artikelen 2-30 tot 37 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

OM DEZE REDENEN:

DE RECHTBANK,

Gehoord de Heer L. MUYLDERMANS, substituut-Procureur des Konings, in zijn ter zitting van 03.10.2006 mondeling verleend gunstig advies;

Verklaart het verzoek d.d. 17.03.2006 ontvankelijk en gegrond.

Verleent erkenning en rechtskracht in BELGIE aan het echtscheidingsvonnis d.d. 11 oktober 2005 uitgesproken tussen verzoekster en de Heer [REDACTED] met referte 2005/535 en vonnisnummer 2005/554 door de derde Familierechtbank van FATIH (TURKIJE).

Legt de kosten dezer ten laste van verzoekster.

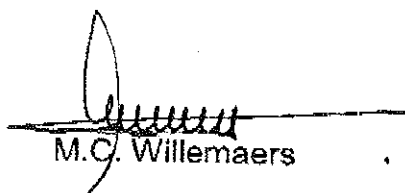
Aldus gedaan en uitgesproken in raadkamer van de vijfde kamer, op het gerechtshof te Hasselt op 31.10.2006, alwaar zetelden:

Mevr. M.C. WILLEMAERS, enige rechter,

De Heer L.MUYLDERMANS, substituut-procureur-des-Konings;

De Heer Ph.NEVEN, griffier.

Ph. Neven

M.C. Willemaers